

Evro skrbi Števeka in Treze

Treza (ogleduje si obeske za božično drevo, ki jih je kupila): »Sploh ne vem, kaj sem to kupila. Kaj sem res že čisto slepa? Ja, ja, ali sem slepa ali pa nora! Kaj je to kroglja ali pa kvadrat? Le kdo bi razumel ta moderni svet in moderne oblike?!«

Števek (vstopi brez trkanja): »Vau, kako je tukaj vse svetlo! Lučke, pa okraski! Kako se v tej hiši vse blešči, vse se sveti!«

Treza (povzdigne glas, sumničavo): »Gogdaj, Števek! Misliš, da te ne slišim?«

Števek (začuden): »O, bogdaj, Treza. Kaj sem povedal kaj narobe?«

Treza (jezno in godrnjaje): »Seveda, rekel si, da je nekdo v tej hiši slep!«

Števek (spravljivo): »Eh, Treza, priznaj, da že dolgo nisi uporabila slušnega aparata. Pa pustiva to, ne bova se kregala. Danes je ja božični večer! Kaj pa, draga sosedka, to delaš?«

Treza: »Kaj ti ne veš, kaj se dela danes zvečer, pred polnočnico? Ja, saj te res že dolgo nisem videla pri maši. Božič je tukaj, božič, dragi sosed! Vij višju a meri krismas (zapoje).«

Števek: »Jezus, kaj pa je s tabo, Treza?! V katerem jeziku pa to poješ?«

Treza (važno): »Angleški, angleški! Vnukica Iva me je naučila. Veš, mladi to vse znajo. Poslušaj, pa naučila me je: kul, ful, mega, žur. Si me kaj razumel, Števek?«

Števek (zmedeno): »Joj, Treza, saj te več ne prepoznam! Čisto si se spremenila. Kaj pa tisto o novem denarju, o evru, ti je vnukica kaj povedala? Veš, mene ja tako strah, kako bom jaz plačeval s takšnimi malimi kovanci. Tuhtal sem, da mi nobena očala ne bodo pomagala. Tista z debelim steklom pa še najmanj. Bom te moral verjetno včasih malo prositi za pomoč. Saj je Tinek, moj najmlajši, prejšnji teden klical in me tolažil, da naj nič ne skrbim, da mi bo že on pomagal. Samo povej ti meni, Treza, kako bo to on meni pomagal, če pa je on vedno v Ljubljani, jaz pa tu, v Prekmurju!«

Treza (hiti s pripovedovanjem): »Ja, ja, res zadnje čase je vse tako čudno, še posebno v naši trgovini. Veš, ravno včeraj zjutraj, takoj po maši, sem šla po kruh, pa mleko, pa malo kvasa, za orehovo potico, veš. Pa sem si naložila v voziček polno vsega, na blagajni pa sem bila čisto zmedena. Ko sem jemala stvari s polic, sem videla takšne smešno nizke cene, pa sem bila prepričana, da so spet verjetno kakšne novoletne razprodaje. Na blagajni pa mi blagajničarka pravi: »10.000 SIT bo to.« Takrat sem bila šele zmedena. Spomnila sem se, da mi je vnukica pred dnevi nastavila v denarnico evre in rekla, da tolarjev tako ne bom več potrebovala. Tako mi je bilo nerodno! Za mano dolga vrsta ljudi, jaz pa brez tolarjev. Pa je bila prodajalka zelo prijazna in hitro povedala, koliko evrov moram dati. Saj sem že pozabila, koliko je rekla. Pa sem ji dala 100 evrov, tisto,

kar mi je dala vnukica. Za konec pa sem prijazni trgovki rekla, da naj drobiž kar obdrži. Dobro sem naredila, kajne?»

Števek (se udari po glavi): »Trezaaaa!! Ti si čisto nora! Ti si ji namesto 10 jurčkov pustila malo manj kot 25 tisočakov!«

Treza: »Kakšnih 25 tisočakov? Kakšne neumnosti pa govoriš, Števek?«

Števek: »Ja, Treza, draga moja sosedica, 1 evro je zdaj približno 239 tolarjev. To pa še vem!«

Treza: »Aha, to pa si moram zapomniti! Zdaj razumem, zakaj je trgovka, veš tista Mariča, tam iz Bistrice, za mani kričala, da moram nazaj, da morava poračunati. Jaz pa sem mislila, da sem ostala še kaj dolžna, pa sem se naredila, da je ne slišim in jo rajši popihala. Bi mi bilo pred drugimi preveč nerodno, veš. Ampak veš, da je ta Mariča poštenjakinja, da ji ni para. Poklicala je vnukico in rešili sta vso stvar. Že čez pol ure mi je vnukica prinesla neke evre.«

Števek: »Eh, ti uboga sirota ti!«

Treza (navdušeno in ponosno): »Veš kaj, Števek,? Tako se bova dogovorila. Ti se dobro razumeš v evre, jaz pa znam dobro kupovati. Bova midva lepo skupaj, tako kot dobra sosedica, nakupovala v naši trgovini in pomagala eden drugemu. Kaj praviš?«

Števek (razmišlja): »Ja, Treza, to pa sploh ni slabo. Jaz bom računal v tolarjih in evrih, ti boš pa nakupovala tudi za naju z mojo Baro. Saj veš, ona tako težko hodi, še posebej pa ji je težko po tistih stopnicah pred trgovino. Vidiš, ti boš moje oči, saj veš, da zadnje leto bolj slabo vidim, jaz bom pa tvoj kalkulator, da ne bo tvoja vnukica vedno kupovala namesto tebe. Samo bedarij več ne delaj, Treza, lepo te prosim! Zdaj pa moram k Bari, me že išče. Zbogom, Treza.«

Treza (zadovoljno): »Zbogom, Števek. Ja, ja, tako je zdaj to: zbogom tolar, pozdravljen evro!«

Staša Horvat, 9.a, OŠ F. Prešerna Črenšovci;
mentorica: Majda Frančič, prof.